

det været nødvendigt at opgive tanken om en egentlig forsikringsmæssig ordning. Om enkeltheder i lovforslaget udtalte han sit partis tilslutning til forhøjelsen af aldersgrænserne med 2 år, men efterlyste et fast kriterium for, hvornår der skal kunne gives dispensation fra aldersgrænsen. Venstre kunne tilslutte sig, at der ved de lempede regler om indtægters indflydelse på renten vises opsparingen et stærkere hensyn end tidligere. Hans parti mente, at de forøgede udgifter burde søges dækket gennem *besparelser på statens nuværende udgifter* og ved udsættelse af en række forslag, hvis gennemførelse ikke havde samme værdi for befolkningen som folkepensionsforslagene. Han udtalte sluttelig, at venstre var absolut positivt indstillet overfor sagen, og at partiet gik ind i udvalgsarbejdet med ønsket om at nå et resultat.

Poul Møller (KF) udtalte indledningsvis en anerkendelse af, at folkepensionssagen nu var blevet forelagt for folketinget. Han fandt, at alene folketinget kunne skønne over, om valutasituationen gør det tilrådeligt at gennemføre en nyordning på dette område, og om sagen bør have en fortrinsstilling fremfor andre sociale krav som boligangvisningen, sindssygeforsorgen, de store årganges problemer og andet. Han fandt, at lovforslagene var slet forberedt og mangelfulde med hensyn til beregninger over deres økonomiske konsekvenser. Særlig mente han, at de foreslåede nyordninger havde to iøjnefaldende skavanker: dels ville opsparingen blive hemmet, dels ville ordningen blive for dyr for bidragyderne. Efter det konservative folkeparti opfattelse måtte folkepensionen indrettes således, at den udover forsørgelse af de mindst bemidlede gav en støtte, *en inflationsdækning, for dem, der selv har villet og kunnet lægge til side til deres alderdom*. Hans parti fandt det af afgørende betydning, at den ordning, der fastlagdes, blev holdbar, at den kom til at bygge på en kombination af hensynet til de gamle, invaliderne og enkerne på den ene side og hensynet til samfundsøkonomien på den anden side, at den ikke blev for byrdefuld for befolkningen som helhed, og at den også blev til at bære for landets yngre borgere. Ud fra disse synspunkter ville det konservative folkeparti arbejde i udvalget i håb om at få et positivt resultat ud af det samlede kompleks.

Svend Jørgensen (RV) tilsluttede sig hovedprincipperne i den foreslåede nyordning. Hans parti delte socialministerens ønske om, at det måtte lykkes at samle et enigt folketing om gennemførelse af lovforslagene.

Ragnhild Andersen (DK) fandt, det var på høje tid, at folkepensionssagen nu kom til drøftelse i folketinget. Hendes parti havde fremsat et selvstændigt folkepensionsforslag (se årbogen side 571), fordi fællesforslaget ikke kunne anses for tilfredsstillende. Hun fandt, at *folkepensionen burde gennemføres i to etaper*, så at man først løste forsørgelsesproblemet for alle nulevende gamle og invaliderede, som kun har en lav eller ingen indtægt. Folkepensionen for denne gruppe burde i løbet af fire år stige til $\frac{2}{3}$ af den gennem-